

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 002771 10 Gž
Brčko, 19.05.2011. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Gligorević Ruže, kao predsjednika vijeća, Tešić Dragane i Kovačević Maide kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljica T.T. iz G.S., S.P. iz P.-B., D.D. iz T. i R.M. iz P.-B., sve zastupane po punomoćniku Lišić Muhamedu, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikta BiH, zastupanog po zakonskom zastupniku Pravobranilaštvu Brčko distrikta BiH, radi isplate, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 002771 09 P od 03.09.2010. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 19.05.2011. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 002771 09 P od 03.09.2010. godine, POTVRĐUJE.

Odbija se zahtjev tužiteljica za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom, prvim stavom izreke, tuženi je obavezan da tužiteljicama isplati i to:

1. T.T. iznos od 4.948,00KM, na ime naknade za obavljeni rad, sa pripadajućom zakonskom kamatom obračunatom od dana dospijeca, pa do konačne isplate cjelokupnog iznosa duga.

2. S.P. iznos od 560,00KM, na ime plate, iznos od 645,00KM na ime godišnjeg odmora i iznos od 4.948,40KM, na ime naknade za obavljeni rad, što ukupno iznosi 6.153,40KM sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom obračunatom od dana dospijeca, pa do konačne isplate cjelokupnog iznosa duga.

3. D.D. iznos od 560,00KM na ime plate, iznos od 645,00KM na ime godišnjeg odmora i iznos od 4.948,40KM, na ime naknade za obavljeni rad, što ukupno iznosi 6.153,40KM, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom obračunatom od dana dospijeca, pa do konačne isplate cjelokupnog iznosa duga.

4. R.M. iznos od 560,00KM na ime plate, iznos od 645,00KM na ime godišnjeg odmora i iznos od 4.948,40KM, na ime naknade za obavljeni rad, što ukupno iznosi 6.153,40KM, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom obračunatom od dana dospijeca, pa do konačne isplate cjelokupnog iznosa duga.

Sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Drugim stavom izreke iste presude tuženi je obavezan da tužiteljicama naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.520,00 KM.

Navedenu presudu žalbom pobija tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom da se žalba usvoji i prvostepena presuda preinači tako da se tužbeni zahtjev tužiteljica odbije i tužiteljice obavežu da tuženom nadoknade neosnovano prouzrokovane troškove parničnog postupka opredjeljene u prvostepenom postupku, sa troškovima sastava žalbe u iznosu od 187,50 KM.

U odgovoru na žalbu tuženog tužiteljice su istakle da su navodi žalbe neosnovani jer se žalba poziva na činjenice za koje tuženi u postupku nije predložio ni jedan dokaz. Kako su tužiteljice u prvostepenom postupku dokazale osnovanost svog potraživanja koje je inače u skladu sa Evropskom konvencijom o socijalnim pitanjima i Evropskom konvencijom o ljudskim pravima-Protokol broj 1 (član 1.) jer je neplaćanjem za izvršen rad povrijeđeno pravo tužiteljica na imovinu, predlažu da se žalba odbije i potvrdi prvostepena presuda i traže da se tuženi obaveže da tužiteljicama nadoknadi troškove sastava odgovora na žalbu u iznosu od 240,00 KM.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitaio u smislu člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 8/09 i 52/10), ovaj sud je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

U ovom sporu tužiteljice T.T., S.P., D.D. i R.M. traže da im tuženi isplati naknadu za obavljeni rad, odnosno za rad koji su faktički izvršile kao nastavnice razredne nastave u Osnovnim školama na području Brčko distrikta BiH, obavljajući radni zadatak izvođenja razredne nastave i u

drugoj smjeni (jer im je to usmeno naloženo), a tužiteljice S.P., D.D. i R.M. i isplatu neisplaćenog dijela plate za mjesec septembar 2007. godine, te isplatu naknade na ime neiskorištenog dijela godišnjeg odmora, sve uz dosudu pripadajuće zakonske zatezne kamate. Sve tužiteljice traže da im tuženi naknadi i troškove parničnog postupka.

Prvostepeni sud je ovakav zahtjev tužiteljica usvojio i obavezao tuženog na isplatu iznosa kako je to navedeno u izreci pobijane presude (a koje iznose su tužbenim zahtjevom tužiteljice tražile nakon izvršenog vještačenja po vještaku finansijske struke) na osnovu utvrđenih činjenica u postupku: da su sve tužiteljice (bile su u radnom odnosu zasnovanom po rješenjima o imenovanju službenika u Odjel za obrazovanje-Pododjel za predškolsko i osnovno obrazovanje) po usmenom nalogu pretpostavljenog, izvodile nastavu u periodu navedenom u tužbi i u drugoj smjeni, van 40 satnog radnog vremena, da su tužiteljice S.P., R.M. i D.D. nastavu faktički izvodile od početka školske godine, odnosno i u periodu od 03.09. do 17.09.2007. godine i da je ovim tužiteljicama rješenjem o godišnjem odmoru određen godišnji odmor u trajanju od 9 dana, iako im je pripadalo pravo na korištenje godišnjeg odmora u trajanju od 20 dana, pa je zaključio da je njihov zahtjev za isplatu razlike plata za septembar 2007. godine osnovan po odredbama članova 57. do 63. Zakona o radu Brčko distrikta BiH, u vezi sa članom 210. Zakona o obligacionim odnosima, da je zahtjev svih tužiteljica za isplatu iznosa od po 4.948,00 KM takođe osnovan po navedenim odredbama, jer su faktički obavile rad (izvodile proces nastave i u drugoj smjeni po zahtjevu nadređenog) za koji im nije plaćeno, i da zahtjevu za isplatu za neiskorištene dane godišnjeg odmora treba udovoljiti jer tužiteljicama S.P., D.D. i R.M. pripada pravo na još 11 dana godišnjeg odmora, koje dane nisu dobile po rješenju o korištenju godišnjeg odmora, pa u skladu sa Međunarodnom konvencijom broj 132, kada su uskraćene za godišnji odmor u trajanju od 11 dana, onda im „pripada pravo na naknadu-umjesto neiskorištenog godišnjeg odmora“.

Odluku prvostepenog suda tuženi pobija prije svega tvrdnjom da je donesena povredom odredaba postupka: jer je izreka protivrječna razlozima koji su nejasni i protivrječni, jer o odlučnim činjenicama postoji protivrječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima datim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika, jer je rok za žalbu 15 dana mada je oznaka predmeta „P“, i „zato što je sud izašao izvan okvira tužbenog zahtjeva proglašavajući prekovremeni rad redovnim radom kako bi imao osnova da tužiteljicama isplati nešto što im po zakonu ne pripada, „a da su konkretne povrede bile od uticaja na donošenje nepravilne i nezakonite presude, što se najbolje i

najplastičnije može vidjeti kroz objašnjenje i obrazloženje drugog žalbenog razloga, a to je pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje“.

Da bi ovaj sud mogao ispitati postoji li koja povreda odredaba postupka osim onih povreda na koje pazi po službenoj dužnosti (koje se odnose na stranačku sposobnost i zastupanje) žalitelj u žalbi mora navesti, odnosno iznijeti, koje konkretne povrede postupka su učinjene i obrazložiti kako su uticale na zakonitost i pravilnost prvostepene presude, jer to nalaže odredba člana 318. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH. U protivnom, kada žalitelj ne navede i koju odredbu parničnog postupka sud nije primjenio odnosno koju odredbu nije pravilno primjenio i kako je to bilo od uticaja na donošenje zakonite i pravilne presude žalbeni sud nije ovlašten, da u okviru tog žalbenog razloga, prvostepenu presudu ispituje. Kako tuženi u žalbi nije naveo kako je nepravilna primjena odredaba Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH, na koje je faktički ukazao, bila od uticaja na pravilnost i zakonitost prvostepene presude, ovaj sud osnovanost konkretnog žalbenog razloga nije mogao ispitati.

Obrazlažući žalbeni razlog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja tuženi ne ukazuje koje je činjenice prvostepeni sud u postupku pogrešno utvrdio, odnosno koje činjenice nije utvrdio nego osporava zaključak prvostepenog suda da tužiteljicama pripada pravo na isplatu za faktički izvršeni rad u drugoj smjeni jer je u pitanju prekovremeni rad čiju preraspodjelu tužiteljice nisu tražile 30 dana nakon prestanka prekovremenog rada, na šta su imale pravo odobravanjem slobodnih dana saglasno Zakonu o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta BiH i Pravilniku o radu Odjela za obrazlovanje Vlade Brčko distrikta BiH, pa da je prvostepeni sud pobijanom presudom „uzeo zakonodavnu nadležnost u svoje ruke“ i povrijedio odredbe Statuta Brčko distrikta BiH jer je Odluci o utvrđivanju cijene nastavnog časa u slučaju zamjene nastavnika, stručnog saradnika i saradnika u nastavi (koja se mogućnost naplate predviđa od 01.09.2008. godine) dao retroaktivno dejstvo. Kod činjenice da je nalaz vještaka Muharemović Mensura subjektivan i da je prvostepeni sud isti „bez ikakvog pravnog osnova“ prihvatio, a da je u obrazloženju pobijane presude ocjena o postojanju povrede prava koje garantuje Evropska konvencija o zaštiti osnovnih prava i sloboda „bez pravnog uporišta“ (jer pravo na imovinu tužiteljica nije povrijeđeno obzirom da je za prekovremeni rad određena naknada preraspodjelom radnog vremena a ne plaćanjem) nalazi tuženi da je prvostepeni sud na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primjenio materijalno pravo kada je odlučio kao u izreci prvostepene presude. Istakao je i da su troškovi parničnog postupka, koje

je tuženi dužan tužiteljicama nadoknaditi, previsoko odmjereni (nisu u skladu sa AT Republike Srpske).

Ovaj sud nalazi da tuženi navodima žalbe nije doveo u pitanje ocjenu prvostepenog suda da je tuženi tužiteljicama obavezan platiti za faktički izvršeni rad u obavljanju procesa razredne nastave, odnosno rad u drugoj smjeni koji je izvršen van 40 satnog radnog vremena. Naime, kada je tužiteljicama usmeno naloženo da obavljaju (izvršavaju) proces nastave i u drugoj smjeni, zbog nastale izuzetne okolnosti u procesu rada (nedostatka kadra za izvođenje nastave u toku školske godine) i da tako rade u toku sedmice duže od punog radnog vremena propisanog odredbom člana 22. Zakona o radu Brčko distrikta BiH i kada je zbog prirode djelatnosti poslodavca kontinuirano i neprekidno odvijanje procesa nastave nužno, onda korištenje slobodnih dana kao „kompenzacije“ za rad duži od punog radnog vremena u odnosu na tužiteljice, kako je to ocijenio i prvostepeni sud, nije objektivno moguće jer se time ne bi postigao kontinuitet izvođenja procesa nastave (proces izvođenja nastave za odjeljenja u kojem su vodile drugu smjenu bio bi prekinut). Stoga je tuženi tužiteljicama za rad koji su faktički izvršile („na ime naknade za obavljeni rad“ kako to tužiteljice tužbenim zahtjevom traže) dužan platiti, za period za koji su taj rad izvršavale, naknadu u visini koju je vještak finansijske struke utvrdio, a čiji nalaz tuženi u postupku nije osporio relevantnim prigovorima, obzirom da je izvršeni rad jedini uslov da bi se ostvarilo pravo na konkretnu naknadu prema odredbama iz poglavlja VII Zakona o radu Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 19/06, 19/07 i 25/08) i prema odredbama Zakona o obligacionim odnosima. Naime, ispunjenje prava i obaveza predstavlja suštinu radnog odnosa (radni odnos prema odredbama Zakona o obligacionim odnosima predstavlja obligacioni odnos poslodavca i zaposlenika, čiji je cilj da se preuzete obaveze ispune kako to proizilazi iz opštih pravila ispunjenja propisanih istim zakonom).

Tuženi je u žalbi istakao i da je troškove postupka, koje je dužan nadoknaditi tužiteljicama, prvostepeni sud odmjerio suviše visoko i nisu u skladu sa Advokatskom Tarifom Republike Srpske.

Prvostepeni sud je prema obrazloženju presude odluku o troškovima zasnovao na odredbama članova 119. i 120. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH i Advokatskoj Tarifi Republike Srpske. Tvrdnja žalbe da su dosuđeni troškovi previsoko utvrđeni ne stoji jer je kod utvrđivanja visine troškova koje je tuženi dužan nadoknaditi tužiteljicama prvostepeni sud u svemu primjenio Advokatsku Tarifu Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj 45/00).

Kako, dakle, nisu osnovani žalbeni razlozi koje je istakao tuženi, odnosno nije osnovana tvrdnja tuženog u žalbi da je prvostepeni sud pogrešno primjenio materijalno pravo kada je obavezao tuženog da svakoj od tužiteljica isplati po 4.948,00 KM na ime naknade za obavljeni rad u drugoj smjeni u procesu nastave, i kako prvostepena presuda nije donesena uz povrede odredaba postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je odlučiti kao u izreci (prvom stavu) na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH.

Saglasno odredbi člana 130. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH ovaj sud je odlučio o zahtjevu tužiteljica za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu i isti je odbio (odlučio kao u drugom stavu izreke) jer je našao da odgovor nije bio potreban radi zaštite i ostvarenja prava tužiteljica u ovom sporu.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ruža Gligorević